

HGGunnink, gehouden te Dalfsen, 07.11.2021

Psalm 108:1,2

Psalm 119:25,26,27

Psalm 143:1,2,3,4,5

Lezen Johannes 15:1-8
Kolossenzen 1:1 – 2:5

Tekst **KOLOSSENZEN 2:6-7**

Psalm 143:6,7,8,9,10

Psalm 108:3,4

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Komt u, kom jij dat bij jezelf wel eens tegen, dat het geloof, dat jouw / uw geloven, iets vanzelfsprekends geworden is? Dat het logisch is.

Je hebt, -en dat is heel verschillend natuurlijk de één, bij de ander-, maar je hebt belijdenis van je geloof gedaan, en in dat jaar was je je heel sterk bewust van het werk van de Heere Christus. Je bad elke dag om de Heilige Geest en Zijn werk. Maar toen die belijdenis geweest was, een paar maand later, een paar jaar daarna... Ja, waar bleef toen die **intense** betrokkenheid, zoals dat was in het jaar van het belijdenis doen? Dat kan zomaar wat verdwijnen.

God kent ons.

Hij weet precies hoe dat met ons gaat.

En daarom zegt Hij in Zijn Woord sommige dingen ook veel en veel vaker.

Het punt van vanmorgen, dat heeft Hij al gezegd in hoofdstuk 1:10 en volgende.

Paulus en Timotheüs die bidden om het dóórgaande werk van God in die gemeente in Kolosse. Na onze tekst, -Deo volente komen we daar ooit nog eens aan toe-, hoofdstuk 3:1 en volgende, gaat het ook daar weer over.

En dan onze tekst.

En dat heeft dan ook te maken met wat er verder volgt, vanaf vers 8.

God is met het oog op ónze zwakheid, en ónze gebreken ook een God van herhaling.

En ik wil u vanmorgen het Woord van God laten horen onder het thema:

God beveelt: blij afhankelijk leven, of: ga door met afhankelijk te leven,

dat is 1) leven in de Gezalfde, Jezus, de Heere (vers 6)

2) leven door geloof (vers 7a)

3) leven met danken (vers 7b)

1) De apostel weet, via Epafras, die heeft hem daarvan op de hoogte gesteld, van die gemeente daar in Kolosse. En Paulus kent ook zijn eigen tijd.

In dat grote Romeinse Rijk, komen allerlei leringen en dwalingen voor, die ingaan tegen

God en Zijn Woord.

Die ook zomaar, dan dit, dan dat, hun invloed kunnen gaan uitoefenen op de gemeente die van Christus is.

En dat is de achtergrond.

Wat is het dan een zegen dat de Heilige Geest hem inzicht en wijsheid geeft, zodat hij deze verzen kan dicteren, en ze worden opgeschreven. Én voor toen, én voor nu.

Je kunt in feite zeggen dat die verzen 6 en 7, dat dat de kern zijn van die hele brief.

Hier gaat het om.

Voor de gemeente in Kolosse, voor de gemeente hier in (...), ja, voor elke gemeente.

En -daarom heb ik ook vanaf begin weer gelezen-, dan kom je dat tegen: wat kun je van die gemeente in Kolosse prachtige dingen zeggen.

Vlak voor onze tekst aan: goede orde en vastheid van geloven, nou, dat is nogal wat!

En wat was er veel reden om te danken, hoofdstuk 1:3-8.

En als hij nu zegt, 'jullie hebben aangenomen ...', dat is: 'jullie hebben op de leer die Epafra leerde 'ja' gezegd.'

Dan is ook dát nogal een uitspraak!

Want Epafra die kwam met het Woord. De volledige raad van God.

Niet, zoals wel eens gezegd wordt, 'het Evangelie op een stuivertje' (al hebben we tegenwoordig geen stuivers meer ...). Maar Epafra kwam met de complete leer van de kerk. Van de schepping af, tot en met de verheerlijking aan toe. En alles daar tussenin.

Waarbij heel centraal stond: de Gezalfde!

Hém hebben zij aangenomen, dankzij de Heilige Geest.

En als je dan thuis aan tafel Kolossenzen 2 leest, dan gaat dat gewoon vlotweg. En daar is ook niks mis mee, dat kan ook niet anders.

Maar we willen nu dat zesde vers toch een keer heel rustig, en om verder door te denken, lezen.

'Zoals u dan, Christus, Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandel in Hem.'

Dat begint met Christus.

In die Gezalfde, de Messias, in Hém geloven jullie nu.

En dan heb je meteen de hele Bijbel daarbij.

Hij was immers al beloofd in Genesis 3. En door dat hele Oude Testament heen, klonk telkens weer die belofte over Hem.

Als Hij bezig is te komen, al die eeuwen door.

Christus.

Je kunt Hem ook noemen: 'de Man met de opdracht'.

Wat voor opdracht? Dat Hij Profetisch aan het werk is. ZONDAG 12. En Priesterlijk. En Koninklijk.

Is Déze niet de Christus? Ja, inderdaad, Déze Jezus de Christus.

Let maar op, zie maar, hoor maar, wat Hij allemaal spreekt en doet.

Hij is het, Die Gezalfde, die op een volmaakte manier het plan van God om te redden

uitvoert.

En dan zit er nog veel meer natuurlijk in.

Maar juist het laatste punt: Die het plan van God, om te redden, uitvoert. Hém hebben jullie aangenomen.

Het kan best zijn dat u zelf eens moeite hebt om te geloven. Denk ik even aan de inleiding.

In het jaar van het belijdenis doen zat je helemaal hier.

Maar de jaren daarna, kon je zomaar eens een keer wegzakken.

En dan.

Je concentreert je op die Naam: de Gezalfde.

Hij heeft volmaakt dat plan uitgevoerd.

Wij met al onze gebreken, en zwakheden, en verkeerdheden, en noem maar op.

Wij die het soms niet meer weten. 'Ja, maar kan het ooit nog wel voor mij zijn ...'

Die mogen alleen al vanwege die naam Christus, de Gezalfde, vastigheid hebben.

Het hangt niet van ons af. Maar Hij!

Dat zit ook in dat tweede; 'aangenomen hebben jullie ook Jezus. De Redder van Zijn volk'.

God en Mens in één persoon. Kind van Maria, onderdanig aan Jozef, Hij trekt rond terwijl Hij goed doet, terwijl Hij geneest, terwijl Hij reinigt, terwijl Hij doden opwekt, terwijl Hij ... het Evangelie van het Koninkrijk verkondigt.

Jezus, Die -het staat in de Evangeliën soms zo heel bijzonder-. Jezus Die op weg gaat, heel bewust naar Jeruzalem. Terwijl Hij weet, dat Hij daar zal lijden en sterven.

Voor Paulus, hoofdstuk 1:14, 'verlossing door Zijn bloed', is dat immers ook de kern.

En voor elke gelovige is dat weer: Hij! Jezus, Die daarna opstaat en naar de hemel gaat om vèrder te werken.

Hij is niet in de hemel: 'na gedane arbeid is het goed rusten'.

Nee, Hij is daar in de hemel en werkt dóór, met het oog op al de Zijnen, smetteloos onberispelijk. Daar gaat het heen.

In Kolosse hebben ze Hem nooit gezien.

Hoe konden ze Hem dan aannemen?

Ze hebben Hem aangenomen, op grond van wat ze **horen**.

Op grond van dat Woord zijn ze in Hem gaan geloven.

Hij is immers niet zomaar iemand.

En denk dan aan het laatste van die drie. Christus, Jezus, **de Heere**.

En als je dat woord hoort, kom je meteen terug bij die verzen 15-20 van dat eerste hoofdstuk.

De Heere van de **kosmos**.

De Heere met **á**lle macht!

Die het te zeggen heeft, Die regeert, Die rechtspreken zal.

Én de Heere van de gemeente.

Aan die gemeente geeft Hij, -en dat is aan elke gemeente die Hem heeft aangenomen-, aan die gemeente geeft Hij met Zijn Woord sturing.

Die gemeente bemoedigt Hij, die troost Hij, en die onderwijst Hij, en die wijst Hij terecht. En wie hem aangenomen heeft, die mag ook zeggen, niet alleen maar: 'de Heere', maar: 'mijn Heere, ónze Heere'.

Dankzij Christus, Jezus, de Heere, mag iedereen die Hem aanneemt, die op de leer van de Schrift 'ja' zegt, heilig overtuigd zijn: wij staan aan de goede kant, wij staan aan Zijn kant. En we zijn veilig, en we zijn beschermd, en we worden gedragen. Wij léven.

En dan komt er nog wat bij.

Dan moet het, broeders en zusters, oud en jong, dan moet het voor ons duidelijk zijn dat het gaat om: dit is niet alleen maar een instemmen met je verstand. Van, 'ja, ik ben het daar wel mee eens met wat daar geschreven staat.'

Nee, het moet zijn: Hém **aannemen**.

En dat is dat punt van het thema: **afhankelijk willen zijn van Hem**.

En nu Híj ons helemaal bij Zích laat horen, nu wij, -en dat is dat wonder ook van Johannes 15-, nu wij onafscheidelijk zijn van Hem, nu kan dan ook kort en krachtig het bevel van God klinken, -kort en krachtig, maar tegelijk allesomvattend-: 'nu moeten jullie blijven wandelen, doorgaan met wandelen, volhouden te wandelen, **in Hem**.'

'Wandelen', dat is altijd dat bijzondere woord. Ik zou het in de Bijbel anders vertaald hebben, maar het staat er nu eenmaal.

Je kunt denken aan de leraar met zijn leerlingen, dat was indertijd de rabbi. De rabbi die liep, met zijn leerlingen om hem heen.

Denk maar aan de Heere Jezus met Zijn discipelen. Aldoor in de buurt waren die jongens zou je mogen zeggen, eerbiedig. Ze waren d'r voor Hem, maar ze werden ook al wandelend, al lopend, onderwezen.

Denk maar aan al die dingen: dan gebeurt er iets, en aan de hand van wat er gebeurt, krijgen ze weer verder onderwijs. Ze lopen door een korenveld, en ze pakken daar wat, en er is meteen weer aanleiding om iets te onderwijzen.

Dat hebben kinderen tegenwoordig misschien wel eens op school. Er zijn wel eens meesters en juffen die gaan met biologie een keer het bos in, of het weiland. Dan zeggen ze, 'vandaag dan heb je buiten les. Kom op'.

En dan in het bos, dan gaat het over paddenstoelen, gaat het over kastanjes, gaat het over van alles en nog wat.

En in het weiland, met de sloot, met zo'n schepnetje erbij, en dan haal je iets uit die sloot.

Dat is 'wandelend' onderwijs krijgen.

Dan zegt juf of meester, 'nou niet blijven staan. Maar nou weer verder lopen, kom op.'

Kijk, aan dat wandelen mag u denken, het gaat om dat lopen. Het gaat om het doen en laten. Het denken en handelen. Het gaat om alles van het leven.

En in dat hele leven, moet het gaan om die **afhankelijkheid** van Hem.

Paulus die gebruikt dan die woordjes: 'in Hem'.

Dat zijn twee woordjes, je zou haast zeggen, daar kan hij niet genoeg van krijgen. Want die gebruikt hij zo geweldig vaak.

Dat heeft alles te maken ook met Johannes 15: in verbondenheid met, verbonden aan, vastzitten in en aan.

Ja, ranken en wijnstok.

Wat heb je aan een rank die los is van de wijnstok? Kun je niks mee.

Wat heb je aan een wijnstok zonder ranken? Geeft nooit vrucht.

Nee, dat hoort bij elkaar, in elkaar, aan elkaar vast.

Alleen als die ranken aan die wijnstok vastzitten, dan leven ze.

En wij kennen lang niet altijd ranken en een wijnstok. Want niet iedereen heeft een wijnstok in de tuin.

Je kunt net zo goed denken aan een appelboom. Een tak van een appelboom is net zo. Alleen als die tak aan die boom vastzit, dan kunnen daar die appels groeien, krijgen ze voeding vanuit de stam, en geeft de tak vruchten.

'Zonder Mij', zegt de Heere Jezus, 'kun je niks doen. Los van Mij: geen enkele vrucht'.

Altijd weer: Christus, Jezus, de Heere.

De gemeente van Christus moet het **nooit** vanzelfsprekend gaan vinden. Moet **nooit** een vanzelfsprekend geloof gaan krijgen. 'Nogal logisch, we zijn lid van de gemeente...'

Nee, geloven is, verwonderd zijn.

Geloven is: ik, wij, met Christus! Jezus, de Heere!

Ja. En altijd maar weer: verdergaan met blijven leven, in Hem.

Ik noemde dat net even van het doen van openbare geloofsbelijdenis.

Dan kun je niet zeggen daarna, 'ik heb het examen gehaald, en nu maar 'kalleman verder'.

Nee, het is eerder: 'kalleman en rap een beetje!'

Doorgaan.

Doorgaan en afhankelijk zijn én blijven.

Wij leven in een samenleving, waarin aldoor op ons afkomt de drang en de dwang om juist **ONafhankelijk** van Hem te leven.

'Waar is het goed voor om gelovig te zijn? Wat schiet je daar nou mee op? Wat heb je daar nou aan?'

En bijna ongemerkt, kan het zomaar zijn, dat het ons gaat beïnvloeden.

Satan is heel listig.

En daarom, tot een aantal keren aan toe in één brief, deze brief, komt dat aan de orde.

En dan is het zo rijk, dat je met elkaar de Heere kunt danken, dat je vandaag weer naar de eredienst mag. En dat je vanuit die eredienst weer verder kunt, om door te gaan met eren en dienen.

Wat is het dan een zegen als telkens weer 'Christus, Jezus, de Heere', u voorgehouden

wordt. Als de Enige waar je verder mee komt.

Risico van verslappen zit er altijd in.

Wij kijken met diep verdriet de laatste jaren ook om ons heen. -En kijk uit dat je dat niet hoogmoedig doet-

Maar je kijkt om je heen, en wat zie je heel veel mensen verslappen.

Het gaat vaak niet van het één op het andere moment. Maar dat verslappen gaat stapje voor stapje. En, tenslotte, afhaken.

En daarom! Zie op Hém! Wandel, leef in Hem!

Altijd weer Hém kennen, Die met een hart vol Goddelijke liefde, Zichzelf voor ons gegeven heeft.

Met dat enorme wonder.

Wij hoeven ons nooit beter en grootser voor te doen dan we zijn.

Hij kent ons feilloos.

En juist voor zulke mensen, die het zelf niet kunnen, die het zelf niet willen, is Hij gekomen. Want God is een God, Die rijk is aan ontferming.

En Zijn genade en Zijn Geest, die houden niet op.

Hou vol, broeders en zusters, afhankelijk te leven!

2) Doe dat in de tweede plaats, **door geloof**.

Met het Woord 'geloof', komen die drie dingen vanuit vers 7a bij elkaar.

Het eerste dat is: omdat jullie **geworteld zijn**, in Hem.

Geworteld, dat is die boom. Die boom van PSALM 1, en PSALM 52, PSALM 92 en Jeremia 17.

U weet hoe dat zit met een boom. Een boom is stevig en vast geworteld als die wortels **diep** in de grond zitten. Dan kunnen er valwinden zijn, en het kunnen orkanen zijn, maar als een boom écht geworteld is, dan blijft die staan.

Geworteld.

Wat satan en de wereld ook willen, en wat ze ook doen.

Het gaat dan om verbondenheid met de Heere Christus, die niet stuk te krijgen is.

Terwijl jullie, dat is het tweede, **voortdurend opgebouwd worden**.

Dat is het beeld van een bouwwerk.

Wat is het prachtig als je ziet hoe dat stap voor stap wordt tot iets moois.

Een bouwwerk.

De gemeente, dat is de tempel waar almaardoor aan gebouwd wordt.

Dat is ook zo'n punt, almaardoor.

Je bent nooit lid van een gemeente om het er maar bij te laten zitten, op de manier van: 'nou ja, ik ben er nu, en klaar'.

Nee: verder, door.

En dat bouwwerk, dat heeft een onverbreekbare verbinding tussen het fundament, en wat er op dat fundament gebouwd wordt.

Denk maar aan 1 Petrus 2. Levende stenen.

En dan het derde, steeds meer **versterkt worden** in dat geloof.
Dat is wel eens een moeilijk iets.

Want kunt u van uzelf zeggen: 'vergelijken met tien jaar terug, sta ik nu sterker in het geloof?'

Ik neem bewust tien jaar, want je moet niet zeggen: een week geleden.

Maar vergeleken met tien jaar terug, is daar opbouw? Is het krachtiger?

Als je bij zelf moet zeggen: 'nou dat vraag ik me af?', dan wordt het tijd om door te denken over dat: 'in Hem'.

Wordt het tijd om toch weer terug te komen bij: 'Christus, Jezus, de Heere'.

Stevig staan in het geloof, dat is: kennis hebben van de leer van de Schrift, om de dingen ook te kunnen beoordelen op grond van die Schriften.

En dat wordt elke dag van ons gevraagd.

Dat je altijd tegen de dingen aankijkt met de bril van de Bijbel op.

Raar gezegd voor de kinderen. Wat is dat nou, 'de bril van de Bijbel'?

Je hebt misschien gewoon een bril. Net als ik.

Maar 'de bril van de Bijbel'?

Maar dat gaat erom, dat je weet wat er in die Bijbel staat. En dat je aan de hand van die Bijbel, alle dingen beoordeelt.

Ja, álle dingen kom je natuurlijk nooit aan toe, d'r is zoveel tegenwoordig.

Maar wel, **hoe** je dan leeft in afhankelijkheid van de Heere.

Want het leven in afhankelijkheid, dat is immers, -en dan moet je weer even terugdenken aan die rabbi met zijn discipelen, en aan de meester die met z'n klas het weiland inging-. Geen stap zetten, zonder de leraar. En telkens weer vragen: 'wilt u het mij duidelijk maken? Wat bedoelt u nu? Wat wilt u van mij? En hoe moet het verder?'
Aan de hand van het Woord.

Er zit als het ware, broeders en zusters, er zit als het ware beweging in onze tekst. Een stuk groei.

Kinderen die willen graag groeien, groter groeien. Ze denken, 'als je groot bent, nou dat is zo geweldig!'

Als je groter gegroeid bent, dan valt dat vaak wat tegen...

Je mag graag groeien willen, dat is best.

Maar, laten groten ook willen groeien.

Met almaardoor: Christus, Jezus, de Heere.

Met almaardoor: lezen en luisteren en bidden. En vooral dat gebed: 'Heilige Geest wilt U toch in ons leven werken.'

En het met elkaar er over hebben, om elkaar mee te nemen in dat geloven, in die éne Heere.

3) Tenslotte. **God beveelt, blij afhankelijk leven met danken**, en wees overvloedig.
Dat is een beetje vreemd gezegd misschien, overvloedig danken.

Het gaat om **uitbundige groei**.

Wij stonden er van te kijken. Thuis, half oktober, -en misschien weet de hovenier wel dat het heel gewoon is-, maar voor ons was het niet gewoon. We hebben een vlinderstruik voor in de tuin, en die kreeg half október opeens een heleboel jonge bladeren.

Dat is nou uitbundige groei.

Hoe kan nou in oktober er jong blad komen? Blijkbaar kon dat wel.

Prachtig!

't Is maar een voorbeeld.

Maar in de Openbaring aan Johannes gaat het over bomen die **altijd** groen zijn, die **altijd elke maand** hun vrucht dragen.

Die groei!

Die geloofsgroei, is altijd aanleiding, om de Drie-enige God te danken.

Paulus geeft daarbij altijd het goede voorbeeld.

Maar als u naar dat eigen geloofsleven van u kijkt. Denk ik even niet aan, zeg maar, het zogenaamde gewone leven, maar het gelóófsleven.

God zorgt ervoor, dat u zich elke dag kunt verwonderen over Zijn werk.

Wij zijn over het algemeen calvinisten. -Ik was dat helemaal, heb alle commentaren van Calvijn gelezen, totdat ik vorig jaar begonnen ben met Luther-. En daar ben ik heel blij van geworden. Want Luther leerde mij om mij weer heel sterk te verwonderen over wat God doet in het leven van zondige mensen.

En dat het toch, elke dag, en elke week, en altijd door, en dat het tóch genade is.

Niet van mij, maar alléén van Hém: 'Christus, Jezus, de Heere'.

En is niet ál het goede, in de gemeente hier, is dat niet het werk van díe Christus?

En daarom: hou vol, te leven ín Hem, de Gezalfde, Jezus, uw Heere.

AMEN